

MATOUŠ

ČÍSLO 73

VELIKONOCE 2011.

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

ALELUJA

Zvěstuji
Vám radostnou
zvěst, Ježíš
Kristus vstal
z mrtvých,
Aleluja!

Tím, že
Ježíš umírá na
kříži, sestupuje

do Pekel a otvírá nám cestu do Nebe. My jsme byli poutáni svým vlastním hříchem, ale nyní se můžeme, skrze kříž, vydat na cestu, která končí v nebi. Tam nás náš Pán vítá s otevřenou náručí. Ježíš je Cesta, Pravda a Život – a cíl je v Nebi.

Přejí Vám, ať tato velikonoční radost prostoupí naše domovy a je pro nás velkou nadějí. I když my jsme hříšníky, skrze Ježíšův kříž a skrze Boží milosrdenství, máme otevřenou cestu do nebe.

P. Jiří Janoušek

VÍTĚZSTVÍ ŽIVOTA

Zápas života se smrtí

Při pohledu do zimní přírody nás napadají otázky: rozkvete ještě ta zasněžená louka, rozpučí zase ten ojiněný strom? Jarní zápas života se smrtí je pro nás úchvatný. V srdci každého člověka probudí naději, vidí-li první jehnědy, zlatý déšť nebo pampelišku, který překvapivě vyrůstá z chodníku i přesto, že tudy projdou desítky lidí. Síla života je nakažlivá. Podobnou naději nám přináší každá dobrá zpráva: vítězství pravdy, spravedlnosti, skutečnost, že někdo blízký překonal vážnou nemoc. Míza naděje se pozvedne až k srdci.

Velikonoční tajemství

Mnoho lidí dnes ani neví, proč slavíme Velikonoce. Nejsou to svátky jara. To jen na jaře někdo, kdo byl mrtev, překonal smrt a vstal k novému životu. Nemyslím tím žádnou mytologickou bytost. Myslím na historickou osobu, o jejíž existenci žádný člověk nemusí pochybovat. Myslím na Učitele z Nazareta, který se jmenoval Ježíš. Byl ukřižován a na kříži zemřel jednou z nejkrutějších smrtí, jakou si kdy člověk vymyslel. Tohoto Ježíše znaly tisíce lidí. Po jeho smrti ho viděly živého stovky z nich. Mnozí s ním mluvili, dotýkali se ho a dokonce s ním jedli a pili. Zachoval se nám dopis Ježíšova současníka Saula z Tarsu, pozdějšího apoštola Pavla, který o tom píše svým přátelům v Korintě: Ježíš se po svém vzkříšení ukázal dokonce více než pěti stům lidí najednou. Pavel píše, že většina z nich dosud žije a tak se tedy mnozí o tom mohou přesvědčit z jejich osobního svědectví (Bible, 1. list Korintským 15, 1-8). Nejednalo se ovšem o překonání klinické smrti, ale o zcela nový způsob existence.

Naděje ve vzkříšení

Tato radostná zpráva proletěla tehdejším světem jako blesk. Způsobila duchovní revoluci v srdcích lidí. S Ježíšovým vzkříšením souvisí jedinečná naděje na překonání smrti každého, kdo v něho věří. To je pravé jaro celého lidstva: Naděje na život, vůči němuž je smrt jednou provždy bezmocná.

Vítězství života v jarní přírodě nám už v létě zevšední a stane se samozřejmostí. I tato jedinečná zpráva o vzkříšení nám zevšedněla.

Také v dnešní době je mnoho lidí, kteří o Ježíšově vítězství nad smrtí nevědí, nebo o tom pochybují. Šťastní jsou ovšem ti, kteří to vědí a věří. Do jejich života vstoupila naděje, která se s ničím nedá srovnat. Nejsou žádné těžké chvíle života, které by se ve světle této skutečnosti nerozplynuly. Co na tom, že se mi něco nedaří, že mě někdo zklamal, že nejsem zcela zdrav... Co na tom, že se mi nějaká etapa mého života nevydaří, když konečné vítězství je jisté!

Ludvík Kolek

Odmítnu-li Kristův kříž, tedy vše, co je spjato s jeho následováním a co je těžké, neznamená to, že se vyhnu všem svým křížům. Znamená to jen to, že si zvolím jiné kříže.

Skrze připojení ke kříži Kristovu se připojuji k vykoupení světa a k naději.

Jeho odmítnutím přijímám kříže, kterými se svět nevykupuje, ale kterými se rozmnožují bolesti světa. Odmítnutí Kristova kříže je něco, k čemu nás svádí duch zla.

Je velikonoční ráno.
Pro tebe vstal Pán z mrtvých.
Probud' se, nejsi sám!
V tvých rukách je potvrzení,
nebo vyvrácení svědectví, že Kristus je
Světlo
Život
Vítězství.
I ty stojíš před odvaleným kamenem.
Je velikonoční ráno.

On bojoval za nás
a jeho vítězství je i naše vítězství.
Radujme se z něho.

Vojtěch Cikrle, biskup brněnský

Nyní mají prostor naši katechumeni – ti, kteří na vigílii Bíle soboty přijmou svátost Křtu

MOJE CESTA KE KŘTU...

*...neboť stal ses mým pomocníkem,
ve stínu tvých křídel radostně plesám.
Žl 63,8*

Křest svatý je pro každou křesťanskou rodinu přirozenou a samozřejmou součástí života, událostí, kdy se narozené dítě stává dítětem Božím, členem církve. Pokud však dítě nevyrostá ve věřící rodině, mohlo by se zdát, že cesta k Bohu zůstává uzavřena. Nemusí ale zůstat uzavřena navždy...

Je mi 31 let a připravuji se na svůj křest. Moje cesta k víře a k samotnému křtu nebyla úplně jednoduchá. K víře v Boha jsem se dostávala postupně, od úplné nevědomosti v dětství přes první náhodné návštěvy kostela, kde jsem si začínala uvědomovat, že je mi tu dobře, že sem tak nějak patřím. Tehdy jsem ještě nerozuměla tomu zvláštnímu volání, nevěděla jsem, co znamená... Do kostela jsem se vracela stále častěji a začala jsem poznávat Boha, začala jsem věřit. Odtud byl už jen malý krůček ke studiu na biskupském gymnáziu, kde jsem se setkala s lidmi, jejichž způsob života obsahoval to, co mi v mém životě stále chybělo. Tehdy jsem už věděla, že chci být pokřtěna a začala jsem se na křest vnitřně připravovat. Trvalo však ještě dalších téměř patnáct let, než jsem dospěla k rozhodnutí do katechumenátu vstoupit. Během těch let jsem se Bohu vzdalovala a přibližovala, ale nikdy jsem se nevzdálila natolik, abych myšlenku na křest úplně opustila, nikdy jsem nepřestala věřit. Chtěla jsem být o tomto důležitém rozhodnutí plně přesvědčena. Nevěděla jsem, zda se tohoto plného přesvědčení vůbec někdy doberu a tak, i když se někomu může zdát moje cesta ke křtu dlouhá, jsem velmi ráda, že jsem došla až na místo, kde jsem dnes.

Před necelým rokem jsem vstoupila do katechumenátu, přípravy na křest, a díky tomu se mi otevřel nový pohled na svět, na život a to nejenom kvůli novým vědomostem, ale především kvůli hlubšímu poznání Boha. Nedovedla jsem si představit, že by se během této přípravy mohlo ještě něco v otázce mé víry změnit. Zpočátku jsem to brala jako nutnost, povinnost, kterou je potřeba

splnit, abych došla až k samotnému křtu. Tento můj postoj se však velmi brzy změnil, protože jsem zjistila, jak mě každá hodina přípravy posunuje dál, jak se moje víra upevňuje a získává nový rozměr. Katechumenát se stal záhy radostí a já jsem vděčná, že jsem jím mohla projít, neboť jsem z každé hodiny přípravy odcházela s rostoucím přesvědčením, že jdu konečně po té správné cestě. Uvědomuji si však, jak snadné je z této cesty sejít, jak moc kolem sebe potřebuji lidi stejně smýšlející, podporující, s kterými můžu své pocity, myšlenky a názory sdílet. Jak je nutné, udělat si každý den chvíli času ať už na přečtení úryvku z Bible, na modlitbu nebo jen na zamyšlení se nad vlastním životem, protože všechny tyto veliké „drobnosti“ víru posilují.

Stojím blízko dne, kdy budu pokřtěna, kdy se stanu dítětem Božím. Vím, že křtem moje cesta nekončí, že je to vlastně začátek nového života, začátek veliké cesty, cesty do nebe. Jsem šťastná, že po této cestě, která má smysl a řád, mohu jít a nikdy nepřestanu děkovat za dar víry, který mi byl dán a který naplňuje můj život radostí, jistotou a nadějí.

Tímto bych ráda poděkovala všem, kdo mě na mojí cestě ke křtu provázeli, ať už modlitbou, myšlenkou nebo přímým povzbuzením. Velmi děkuji otci Jiřímu za čas, který nám během přípravy na křest věnoval, za jeho osobní přístup, srdečnost, vstřícnost a optimismus, vážím si jeho znalostí, díky nimž jsem se mohla zorientovat v otázkách víry a také názorů, které mi pomohly formovat mé vlastní postoje a přesvědčení.

A teď už se jen těším na završení přípravy, na křest svatý, kdy se stanu skutečným křesťanem. Moc pro mě znamená i to, že budu pokřtěna v „našem kostele“, kde ta moje cesta k víře před mnoha lety začala.

Michaela Prudká, Sněžné

MOJE CESTA K BOHU

Život člověka je propletený cestami, z nichž některé jsou přímé, vyšlapané a nedělá nám velké úsilí dostat se na jejich konec. Jsou však i cesty dlouhé, klikaté a k dosažení jejich konce potřebujeme

velké úsilí a odhodlání. O to je však hezčí, když se na jejich konec dostaneme...

K jedné takové cestě bych přirovnala svoji cestu k víře a k Bohu. Už odmala jsem chodívala s babičkou do kostela, ale vzhledem k tomu, že jsem nebyla pokřtěná, moje cesta nebyla až tak jednoduchá. Neměla jsem to jako ostatní děti, které jsou pokřtěné, chodí s rodiči do kostela a je to pro ně jakási samozřejmost a součást každé neděle. Já jsem se už jako dítě mohla rozhodovat sama, jestli chci nebo ne. To pro mě nebylo vůbec jednoduché a vzpomínám na toto období jako na období jakéhosi „zmatku“ a nejistoty. Střídal se u mě pravidelné návštěvy nedělní mše svaté s obdobími, kdy tomu tak nebylo.

Všechno se změnilo před rokem, kdy jsem začala cítit, že potřebuji v duchovním životě něco nového a nechci žít jako doposud. A tím začala moje příprava na křest. I když jsem si myslela, že toho vím o Bohu a církvi hodně, o to větší bylo poznání, že tomu tak vlastně není, že je spousta věcí, které nemám v hlavě úplně srovnané. V tom mi moc pomáhala sezení s panem farářem, který mně a mojí sestře spoustu věcí objasnil, vysvětlil a hlavně nás v našem rozhodnutí podporoval a povzbuzoval. Každé naše sezení pro mě bylo jakousi sváteční chvilkou a odcházela jsem z něho vždycky s novou energií a pocitem, že to, co dělám, je správné...

A tak jsem se dostala až sem, téměř na konec jedné dlouhé, klikaté cesty a na začátek cesty nové- určitě ne úplně jednoduché, ale takové, která bude obohacovat můj život. Chtěla bych moc poděkovat těm, kteří mě provázeli a podporovali, protože to pro mě bylo moc důležité...

Lucie Strejčková, Sněžné

IKONOGRAFIE A JEJÍ UŽÍVÁNÍ

Křesťanské výtvarnictví používá řeči symbolů, aby nám pomohlo vstoupit do reality, jež přesahuje naše smyslové vnímání. Symbol je znamení, které podle svého zevního významu skrývá v sobě ještě zvláštní vnitřní zpodobňující smysl. Úkolem symbolů pak je, aby svou vnější výtvarnou podobou navodily v naší mysli zvěst, událost nebo děj, jehož jsou zkratkovitým symbolickým výrazem.

První křesťanské symboly vznikaly v době prvního pronásledování křesťanů v Římě. V podzemních stavbách, v katakombách, v nichž se první křesťané tajně shromažďovali a v nichž pochovávali své zesulé, lze až do dnešního dne spatřit vedle zobrazení biblických výjevů mnoho nápisů, znamení, monogramů a znaků jako kříž, rybu, beránka a jiné.

1. monogram Ježíše Krista

Tam také je monogram Ježíše Krista, který byl křesťanům v pronásledování symbolem naděje na vykoupení a vítězství. Monogram tvoří řecká velká začáteční písmena jména Kristus. Latinské X je řecké CH, a latinské P je řecké R. Všechny křesťanské symboly jsou znamením některé pravdy naší víry a našeho vyznání. Smysl symbolů vešel v pozdější době v zapomnutí. Až zase novější doba otevírá pro nejen nové užití, ale obzvláště i nové porozumění.

2. ryba

Ryba je starý symbol pro jméno Ježíše Krista. Řecky se ryba řekne ICHTHYS. A jednotlivá písmena tohoto řeckého slova tvoří začáteční písmena řeckého označení IESUS CHRISTOS THEOY (H)YOS SÓTÉR – Ježíš Kristus, Boží Syn, Spasitel.

3. zářící koruna

Zářící koruna nebo koruna se světelnými paprsky je symbolem adventu. Připomíná, že přichází Ježíš Kristus, který je světlem světa, a napomíná nás k bdělosti ve víře a k připravenosti života: „Hle, král tvůj přichází k tobě...“ (Mt 21,5)

4. kříž nad jeslemi

Kříž nad jeslemi je symbol Vánoc. Přivolává nám chlév v Betlémě, v němž neměli místa v hospodě pro Spasitele světa. Kříž ukazuje, že do vánoční radosti znějí tóny Velkého pátku. Vnější vánoční radost nemá přehlušit vážnost kříže.

5. hvězda zjevení Páně

Hvězda zjevení Páně připomíná nám hvězdu, která vedla mudrce z daleké východní země, když přišli, aby se poklonili nově narozenému Králi. Ježíš Kristus je ta jasná hvězda jitřní.

6. tři kříže na pahorku

Tři kříže na pahorku symbolizují událost Velkého pátku, kdy Ježíš Kristus, ukřižován mezi dvěma lotry, umírá za můj i světa hřích.

7. kříž s hadem

Kříž s hadem je symbolem Kristova vítězství. Kristus přemohl smrt i peklo, rozdrtil hlavu hadovu, a tak naplnil proroctví Starého zákona (Gn 3,15). „Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?“ (1K 15,55)

8. kříž s otevřeným hrobem

Kříž s otevřeným hrobem je velikonoční symbol. Prázdný hrob je znamením Kristova vzkříšení. „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen“ (L 24,5n).

9. koruna nad křížem

Koruna nad křížem zobrazuje vítěznou cestu Kristova nanebevstoupení. Jak to vyznáváme v Apoštolském vyznání víry: „Vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha, Otce Všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé.“

10. holubice

Holubice – symbol Ducha svatého – a proto znamená svatodušních svátků (Mt 3,16). Výtvarně se holubice zjednodušuje až do podoby jha, jak ukazuje vyobrazení.

11. trojúhelník

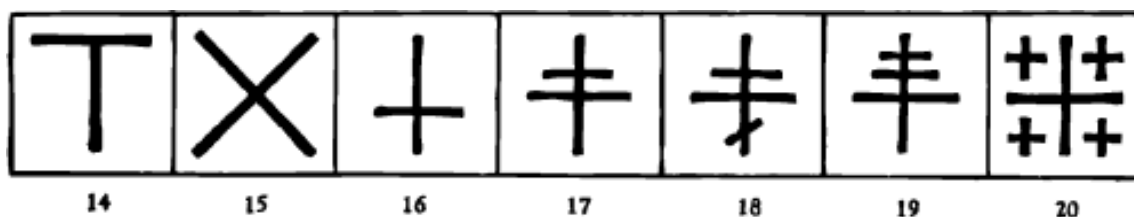
Trojúhelník nebo tři kruhy naznačují svatou Trojici: Otce, Syna a Ducha svatého. I tento symbol, jako všechny předchozí, chce připomenout a zvěstovat pravdu křesťanské víry.

12. řecký kříž

Nejrozšířenějším symbolem křesťanské církve po celém světě je kříž. Připomíná nám cestu Ježíšova utrpení, bolesti a smrti. Kříž, který byl prokletým znamením hanebné smrti, stal se od dob Kristových nejvzácnějším znamením křesťanství. Původně měl kříž všechna čtyři ramena stejně dlouhá – to je tak zvaný řecký kříž.

13. latinský kříž

Prodloužením svislého břevna vznikl kříž latinský. Ten je v církevním umění nejužívanějším symbolem.

14. antonínský kříž

K nejstarším podobám kříže patří kříž s třemi rameny. Tvoří podobu písmene T. Vyskytuje se na starých egyptských památkách. František z Assisi ho užíval při svém podpisu. Rembrandt v proslulé kresbě Tři kříže použil tvaru tohoto symbolu. Tomuto kříži se říká antonínský kříž.

15. ondřejovský kříž

Ondřejovský kříž je kříž, který se opírá o dvě ramena, takže připomíná řecké písmeno CH ze slova Christos. Zřídka kdy se ho používá.

16. petrovský kříž

Podle pověsti se prý dal Petr ukřižovat hlavou dolů, protože se necítil hoden toho, aby zemřel po způsobu svého Mistra a Pána. Proto označovala stará církev kříž, který delším břevnem mířil nahoru, za kříž petrovský.

17. patriarchální kříž

Dvojitý kříž o šesti ramenech se nazývá patriarchální kříž. Dnes platí tento kříž za biskupský. Kratší příčné břevno má naznačovat tabulku, na níž Pilát dal napsat jméno a vinu Ježíšovu.

18. ruský kříž

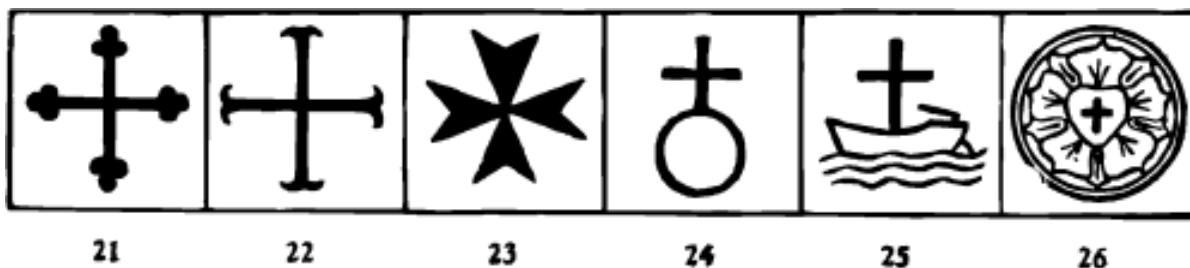
Z pravoslavné ruské církve pochází tak zvaný ruský kříž. Ukazuje pod dvěma vodorovnými břevny ještě jedno malé příčné břevno.

19. papežský kříž

Katolická církev zná a užívá ještě papežského kříže s třemi příčnými břevny.

20. jeruzalémský kříž

Jeruzalémský kříž, nazývaný tak proto, že je ve znaku města Jeruzaléma. Je to velký kříž se čtyřmi malými v rohových polích. Podle jiného výkladu je to kříž evangelistů, protože prý velký kříž je symbolem Ježíše Krista a čtyři malé kříže symbolem čtyř evangelistů. Německý Kirchentag si zvolil tento kříž za svůj symbol.

21. jetelový kříž

Malíři a sochaři během staletí vytvářeli z prostých linií kříže všelijaké ozdobné formy. Nejčastěji je to jetelový kříž, jehož každé rameno tvoří jetelový trojlístek. Jde o znamení sv. Trojice.

22. kotvový kříž

Jiným ozdobným křížem je kotvový kříž. Kotva je starý symbol křesťanské církve pro naději.

23. maltézský kříž

Nápadný je svou osobitou formou kříž maltézský. Byl to kříž řádu rytířů johanitů. Dnes se ho užívá jako znaku některých léčebných a nemocničních ústavů, církevních bratrstev apod.

24. kříž nad zeměkoulí

Evangelium o spasení v Ježíši Kristu šlo po celém světě svými cestami v nejrozmanitější podobě kříže. Tuto myšlenku chce vyjádřit symbol kříže nad zeměkoulí, symbol, který se stal odznakem evangelických sdružení mládeže.

25. lodička s křížem

Lodička na vlnách se vztyčeným křížem je symbolem církve plující na vlnách světa. Tento znak se stal znamením moderní světové ekumenické práce.

26. Lutherova pečeť

Lutherova pečeť, o níž sám dr. Martin Luther napsal městskému písaři v Norimberku, že má být symbolem celé jeho theologie.

F. M. Dobiáš

PASTÝŘSKÝ LIST OTCE BISKUPA VOJTĚCHA K PROŽÍVÁNÍ VELIKONOČNÍHO TRIDUA

Utrpení a smrt jsou bránou slávy Kristova vítězství

Milé sestry, milí bratři,

sportovci znají klíčové okamžiky utkání. V nich se rozhoduje o výsledku. Ale to je jen hra. Každý člověk prožívá podobné chvíle, které rozhodují o tom, jak se bude odvíjet dál jeho život. Mohou to být vnější věci jakými je maturita či výuční list, ale ještě zásadnější rozhodnutí jako komu důvěřovat, koho si vzít za manžela, manželku, jak se vyrovnat s nevléčitelnou nemocí nebo se ztrátou někoho blízkého.

V životě křesťana je důležitá každá chvíle, ve které se setká s nevyslovitelnou krásou a velikostí Boha a kdy objeví, že „Bůh je láska“. Je pravdou, že se s Bohem setkáváme, ale většinou formálně, protože pro nás není tím nejdůležitějším. Zajímáme se především o sebe. Přesto toužíme, aby náš život byl přijat, ovlivněn i přetvářen

někým, kdo nás má rád. Tato touha může docházet naplnění mnoha způsoby, ale nejúžasnější možnost nabízí liturgie.

Vrchol a střed liturgie je slavnost nazvaná **velikonoční triduum (třídění)**. Je to slavnost tří velikonočních dnů, ve kterých si připomínáme utrpení, smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Možná je to pro někoho překvapující, ale Zelený čtvrtek a Velký pátek nejsou přípravou na Velikonoce, ale součástí jediného největšího, nejdůležitějšího a také nejstaršího svátku křesťanů – Velikonoc. Velikonoce jsou totiž klíčovým okamžikem vztahu Boha k člověku a zároveň klíčovým okamžikem lidstva ve vztahu k Bohu.

Velikonoční triduum začíná na Zelený čtvrtek večer a trvá do nedělního (Božíhodového) večera. Vy, dříve narození, si pamatujete, jak se za vašeho mládí vše soustředovalo na Ježíšovu smrt a potom v neděli (někde už v sobotu v ranních nebo časných odpoledních hodinách) se připomnělo jeho vzkříšení. Dnes je zdůrazněn celek, protože bez smrti není možné zmrtvýchvstání. Utrpení a smrt jsou bránou slávy Kristova vítězství.

Večer na **Zelený čtvrtek** slavíme mši na památku Večeře Páně. Při ní si připomínáme Ježíšovu poslední večeři s učedníky, ustanovení eucharistie a svátosti kněžství, a také prvenství lásky, které může být vyjádřeno obřadem umývání nohou. Po závěrečné modlitbě je přenesena eucharistie do svatostánku v boční lodi kostela, do tzv. Getsemanské zahrady, kde je ji možné společně i soukromě adorovat. Z hlavního oltáře jsou odstraněna všechna plátna na znamení Ježíšovy opuštěnosti.

Zde je dobré připomenout jednu pro nás překvapující skutečnost. Podle židovských a antických představ začíná den západem Slunce předcházejícího večera. Takže tato čtvrteční mše patří k triduu, tedy pátku, sobotě a neděli. Předjímá Ježíšovu vydanost na kříži.

V první den velikonočního tridua, na **Velký pátek**, si připomínáme Ježíšovu smrt na kříži. Jde o den přísného postu. Pro liturgii však není – jak by mnozí předpokládali – dnem smutku a pláče, ale dnem zamyšlení nad tajemstvím Ježíšova života a smrti na kříži. Na Velký pátek se neslaví mše, ale liturgická památka, která začíná **bohoslužbou slova**. Jejím středem jsou pašije podle svatého Jana, kde už kříž (na rozdíl od ostatních evangelistů) není totální prohrou, ale stává se vítězným znamením vykoupení. Pašije jsou především zprávou o postoji Ježíše Krista, o jeho lásce k Otci i ke každému z nás. Po

přímluvách potom následuje pro mnohé velmi působivá druhá část – **obřad uctívání kříže**, a třetí část – **přijímání eucharistie**.

Druhý den velikonočního tridua, **Bílá sobota**, je dnem bez liturgie. Je to den Kristova spočinutí v hrobě. Církev prodlévá u jeho hrobu a rozjímá nad jeho utrpením a smrtí. Je velmi dobré a plodné najít si chvíli, ve které na sebe nechám působit tyto události v tichu kostela.

Liturgie třetího dne, které se říká **Slavnost zmrtvýchvstání Páně**, začíná vigilií, tedy bděním. Slaví se v sobotu, nejdříve však po západu Slunce, nebo – jak se už tu a tam objevuje – v neděli dvě hodiny před svítáním. Je to, jak říká sv. Augustin, „matka všech vigilií“ (vigilie znamená bdění, myšleno modlitební). Jeho součástí je, jak asi všichni víte, **slavnost světla** (oheň, svíce, chvalozpěv Exsultet), **bohoslužba slova** (až devatero biblických čtení), **křestní** bohoslužba (křty dospělých, a obnova křestního vyznání, důležitá zvláště letos v souvislosti s přípravou na Cyrilometodějské výročí) a poslední část – **slavení eucharistie**.

Celé triduum je vlastně jedna bohoslužba, začínající znamením kříže na Zelený čtvrtek a končící žehnáním při propuštění v neděli Zmrtvýchvstání. Je to jedinečná liturgie, která otevírá oči a srdce pochopení velké lásky, po které všichni toužíme a hladovíme. Opravdová láska je ale bytostně spjata s věrností, vytrvalostí a především s bolestí. Velká láska dává všanc sebe, svůj život. Po velké lásce, která takto dává sebe, v hloubi srdce toužíme. Máme z ní však také strach – a ten k lásce nepatří. Velikonoční triduum nám má pomoci zbavit se všech strachů a závislostí, které ochromují náš život a brání jeho plnému rozvinutí. Tyto tři dny před nás rozprostírají obraz tajemné lásky, oběti života a zároveň slavného vítězství Boha v Ježíši Kristu, ke kterému máme být připojeni a které se má stát skrze křest i naším vítězstvím.

Plodné prožití velikonočního tridua se může stát klíčovým okamžikem osobního života každého z nás, života naší rodiny, společenství či farnosti. Ať to tedy není šance promarněná.

K tomu každému z vás ze srdce žehná

Váš biskup Vojtěch

NEJEN PRO DĚTI

Velikonoce. Začátek jara. Doba, kdy se barví vajíčka a kluci šlehájí děvčata pomlázkami. Připomínka ukřižování a vzkříšení Krista. Starý židovský svátek, který se slavil už dlouho před tím, než byl Kristus ukřižován.

Jak to tedy je?

Velikonoce jsou opravdu starým židovským svátkem, připomínajícím Izraelitům velkou noc, v které pod vedením Mojžíše odešli jejich předkové z egyptského zajetí. Původní název Pesah znamená svátky velké noci. Židé je slaví dodnes.

Křesťané, pro které jsou tyto svátky nejvýznamnějšími v celém roce, si připomínají ukřižování a slavné vzkříšení Ježíše Nazaretského. Dny v týdnu před Velikonocemi postupně připomínají poslední dny Ježíše v Jeruzalémě.

Květná neděle – den, kdy Ježíš slavnostně vjel do Jeruzaléma, oslavován lidmi mávajících zelenými ratolestmi. V našich kostelích se světí kočičky.

Zelený čtvrtek – připomínka poslední Ježíšovy večeře se svými apoštoly, při níž ustanovil slavení mše svaté.

Velký pátek- v tento den byl Ježíš ukřižován. Je dnem smutku.

Bílá sobota – Ježíš odpočíval v hrobě. Večer začínají bohoslužby svěcením ohně před kostelem a rozžehnutím velikonoční svíce – paškálu. Právě tato noc ze soboty na neděli se nazývá Velká noc. Oheň a světlo jsou symboly zmrtvýchvstalého Krista.

Neděle Vzkříšení – Boží hod velikonoční – den oslav zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

SV. JIŘÍ (24. DUBNA)

Pocházel z Kapadocie v Malé Asii. Po smrti otce se přestěhoval se svou matkou do Palestiny, kde měli statek. Poměrně mladý vstoupil do římského vojska, ve kterém vynikal tak, že se brzy stal plukovníkem. Získat tuto hodnost vyžadovalo opravdovou statečnost. I jako voják zůstal vždy v drsném válečném prostředí dobrým křesťanem. Když za císaře Diokleciána nastalo velké pronásledování křesťanů, předstoupil Jiří před císaře a pravil: „Císaři, proč stíháš mečem a ohněm křesťany, kteří ti v ničem neublížili? Neobětují tvým

bohů, protože tito jsou mrtvé modly. Ale modlí se za tebe a celou říši k živému Bohu a jsou ti věrně a poslušně oddáni!“ Císař Dioklecián prohlásil tato slova za velezradu a nechal Jiřího uvěznit. Po několika dnech mučení i přemlouvání, aby odvolal svá slova, byl odsouzen k smrti a popraven.

Na obrazech je Sv. Jiří zobrazován v boji s drakem. Drak je v tomto případě zpodoběním pohanství.

Dovedeš se i Ty, stejně jako svatý Jiří, zastat nevinně a nespravedlivě obviněných, i když to pro tebe nebude mít zrovna příjemné následky?

časopis Nezbeda

Připravované akce:

29. 4. 2011 (pátek) posezení u ohně na farní zahradě

1. 5. 2011 Svátek Božího milosrdenství Slavkovice

mše sv. v 15:00 hlavní celebrant Mons Diego Causero, apoštolský nuncius v České republice

20. – 22. 5. 2011 - I. Národní kongres o Božím milosrdenství
pod záštitou Mons. Vojtěcha Cikrleho – info ve vývěsce kostela.

28. 5. 2011 Žehnání studánek na Třech Studních

29. 5. 2011 První sv. přijímání ve Fryšavě

12. 6. 2011 Jarní pout' ve Fryšavě

19. 6. 2011 Pout' na Třech Studních

26. 6. 2011 Průvod Božího Těla (Fryšava; Sněžné)

5. 7. 2011 - II. Cyklistická pout' u kapličky v Krátké

Přehled bohoslužeb v době velikonoční:

FRYŠAVA

od 17.4.2011 do 25.4.2011

17.4.2011	Květná neděle	8:45 hod
21.4.2011	Zelený čtvrtek	17:00 hod
22.4.2011	Velký pátek – křížová cesta – Velkopáteční obřady	15:00 hod 15:30 hod
23.4.2011	Bílá sobota	18:00 hod
24.4.2011	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	8:45 hod
25.4.2011	Pondělí v oktávu velikonočním (Červené pondělí)	8:45 hod

SNĚŽNÉ

od 17.4.2011 do 25.4.2011

17.4.2011	Květná neděle	10:30 hod
21.4.2011	Zelený čtvrtek	18:30 hod
22.4.2011	Velký pátek – Velkopáteční obřady	18:30 hod
23.4.2011	Bílá sobota	21:00 hod
24.4.2011	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	10:30 hod
25.4.2011	Pondělí v oktávu velikonočním (Červené pondělí)	KRÁSNE 10:30 hod

.....
Matouš: farní občasník, pro vnitřní potřebu vydává farnost Fryšava
kontakt@farnostfryšava.cz

www.farnostfrysava.cz
www.farnostsnezne.cz